

Arrest

nr. 193 414 van 11 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2012 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft op 29 maart 2013 beslist de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te weigeren.

Op 15 april 2013 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Tegen de beslissing werd een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 18 juli 2013 het beroep heeft verworpen.

Op 24 juli 2013 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 1 oktober 2017 maakte verzoekende partij het voorwerp uit van een controle door de politie die een administratief verslag opstelde.

Op 1 oktober 2017 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht aan verzoeker.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: A. (...)

voornaam: S. (...)

geboortedatum: (...)1987

geboorteplaats: L. (...)

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij V.D. (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Leuven en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, A., S. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 01/10/2017

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

V.D. (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (1), (3)

Brussel, 01.10.2017"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering en de rechtspleging

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een eerste exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering voor zover deze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding. De verwerende partij verwoordt het als volgt:

"Verweerder wijst erop dat overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissingen.

Het beroep tegen deze beslissing is dan ook onontvankelijk".

2.2. De Raad kan zich hierbij aansluiten. De eerste exceptie is derhalve gegrond.

2.3. De verwerende partij werpt in haar nota een tweede exceptie van onontvankelijkheid van de vordering op omdat verzoeker geen belang zou hebben bij een "nietigverklaring" van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na "vernietiging" van het bestreden bevel zou de verwerende partij immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits hij zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.4. Er kan – zoals de Raad tot treurnis toe dient te herhalen – verzoeker geen belang worden ontzegd bij de thans voorliggende vordering om reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volgens de verwerende partij werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)". Er mag dus geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder de artikelen 3 en 8 van het EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

2.5. Waar verweerder stelt dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van deze artikelen van het EVRM, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van de vordering kan worden besloten.

2.6. De tweede exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder in zijn nota omdat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid, wordt dan ook verworpen.

2.7. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij kiest voor de Franse taal ("*faisant choix de*

la langue française”). De Raad merkt op dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.8. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). De bestreden beslissing is opgesteld in het Nederlands waardoor de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad dient te worden gehanteerd. De Raad merkt nog op dat ter terechtzitting het gebruik van de Nederlandse taal als proceduretaal niet betwist wordt.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt niet betwist door de verwerende partij en het staat dan ook vast. Aan de eerste schorsingsvoorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 27, 39/2, 48/3, 48/4, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM en artikel 33 van de Conventie van Genève alsook van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur (*“le principe général de bonne administration”*), *“du contradictoire”* en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens werpt verzoeker op dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

3.3.2.2. De bestreden beslissing vormt geen toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en al evenmin van de Conventie van Genève zodat de schending van voormelde bepalingen en van artikel 33 van de Conventie van Genève niet dienstig kan worden opgeworpen.

Voorts leest de Raad in het verzoekschrift geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop artikel 6 van het EVRM en artikel 27 van de Vreemdelingenwet werden geschonden. Voorts duidt verzoeker niet welk beginsel van behoorlijk bestuur hij precies geschonden acht door de bestreden beslissing en wat hij precies bedoelt met het opgeworpen *“du contradictoire”*. Het komt de Raad niet toe om in het raam van onderhavige procedure te gaan gissen wat verzoeker precies bedoelt. Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

3.3.2.3. In een eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker figureren er in de bestreden beslissing voor wat betreft het niet verlenen van een vrijwillige vertrektermijn motieven die niet voorzien zijn in de voormelde wetsbepaling.

3.3.2.3.1. Conform artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet bedraagt de uitvoeringstermijn van een bevel om het grondgebied te verlaten in principe dertig dagen. In artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet -waarnaar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet verwijst- worden de gevallen opgesomd waarbij de verwerende partij kan afwijken van deze vrijwillige uitvoeringstermijn van dertig dagen, waarbij de uitvoeringstermijn kan gaan van zeven tot 0 dagen. Een van de gevallen waarin kan worden afgeweken conform artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet betreft het geval waarin er een risico op onderduiken bestaat.

3.3.2.3.2. In de bestreden beslissing kan gelezen worden, *“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

(...)

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres”.

3.3.2.3.3. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift maakt de bestreden beslissing dus wel degelijk toepassing van een hypothese voorzien in artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, zodat geen schending blijkt van deze bepaling. Uit het gestelde in punt 3.3.2.3.2. blijkt duidelijk dat er niet alleen een motief in rechte maar ook een motief in feite figureert in de bestreden beslissing voor wat betreft de reden waarom geen vrijwillige vertrektermijn wordt toegestaan. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker gewag maakt in zijn eerste middelonderdeel, blijkt dan ook evenmin.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

3.3.2.4. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker een theoretisch betoog over artikel 3 van het EVRM, waarbij hij herinnert aan rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Kernbetoog van verzoeker is dat de verwerende partij niet overgegaan is tot een diepgaand en individueel onderzoek van verzoekers geval. Verder voert verzoeker aan dat de terugkeer naar zijn land van herkomst hem zal blootstellen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM *“au vu de son statut de réfugié”*; waarbij hij tevens de schending aanvoert van artikel 78 van het VWEU. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij zijn beslissing moet motiveren, rekening houdend met de gegevens waarover zij beschikt op het ogenblik van het treffen ervan. Verzoeker acht de formele motiveringsplicht geschonden evenals artikel 7, eerste lid en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.4.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

3.3.2.4.2. In casu blijkt dat verzoeker eind 2012 een asielaanvraag heeft ingediend en dat deze uitgemond is een arrest van de Raad nr. 106 821 van 16 juli 2013 waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. Verzoeker heeft dus in tegenstelling tot wat hij voorhoudt in zijn verzoekschrift, niet het vluchtelingenstatuut. In voormeld arrest kan voorts nog worden gelezen: *“Aangezien verzoeker niet aantoont dat hij ooit in Maiduguru heeft verbleven, kan niet worden aangenomen dat hij daar het slachtoffer werd van acties van Boko Haram. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b). Evenmin maakt hij door de verwijzing naar de acties en doelstellingen van Boko Haram aannemelijk dat er zich in Nigeria actueel een situatie voordoet die beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, §2,c) De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar ze niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt”*.

3.3.2.4.3. Verzoeker heeft sedertdien geen nieuwe asielaanvraag ingediend. Noch bij zijn interceptie door de politie te Leuven op 1 oktober 2017 noch bij zijn gehoor door de verwerende partij op 2 oktober 2017 heeft verzoeker kenbaar gemaakt dat hij vreest voor een onmenselijke of vernederende behandeling of straf bij zijn terugkeer in Nigeria. Tevens blijkt niet dat de situatie in Nigeria van die aard is dat ze beschreven wordt in rapporten van diverse organisaties waarvan de verwerende partij niet onwetend kan zijn, minstens toont verzoeker dit niet aan. De Raad ziet dan ook niet in welk diepgaand onderzoek verzoeker verwacht van de verwerende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM en verzoeker verduidelijkt het ook niet in zijn verzoekschrift. Ter terechtzitting wordt verwezen naar de acties van Boko Haram, maar dergelijk simpel betoog kan de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 maart 2013 gedane beoordeling van verzoekers asielaanvraag waarin zijn vrees voor Boko Haram reeds aan bod kwam, en dat nadien bevestigd werd door de Raad bij hoger vermeld arrest, niet ongedaan maken of aannemelijk maken dat de verwerende partij er alsnog aandacht diende aan te besteden in de motivering van de bestreden beslissing.

3.3.2.4.4. Een schending van artikel 3 van het EVRM of de formele motiveringsplicht in dit verband blijkt dan ook niet.

3.3.2.4.5. De Raad ziet ten slotte niet in hoe de bestreden beslissing artikel 78 van het VWEU schendt dat op algemene wijze stelt dat de Europese Unie een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming ontwikkelt. De bestreden beslissing heeft hiermee totaal geen uitstaans. Voorts laat verzoeker in het tweede middelonderdeel na te duiden op welke wijze artikel 7, eerste lid en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet geschonden werden door de bestreden beslissing.

Het tweede middelonderdeel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3.2.5. In een derde en vierde middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker herinnert in het derde middelonderdeel aan de verplichting die is neergelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en is van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan niet voldoet omdat ze stereotiep van aard is en hieruit niet kan afgeleid worden dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met zijn familiaal leven in België en met zijn gezondheidstoestand en meer bepaald zijn geschiktheid om te reizen. In het vierde middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij niet gehoord is geweest en dus niet in de mogelijkheid is geweest om zijn familiale situatie uit de doeken te doen. Hij betoogt dat hij vader is van een kind dat voortgesproten is uit een relatie met een legaal in het Rijk verblijvende vreemdelinge. Verzoeker preciseert dat de verhouding met haar getroebleerd is en dat zij zich verzet tegen een erkenning van het kind door verzoeker. Naar eigen zeggen zet verzoeker zich onverdroten in om de verzuurde relatie met zijn vriendin te verbeteren en een persoonlijk omgangsrecht met het kind te kunnen bekomen. Vermits de bestreden beslissing hiermee geen rekening houdt en een belangenafweging dienaangaande ontbeert, acht verzoeker artikel 8 van het EVRM geschonden. Verzoeker voert voorts nog een theoretisch betoog inzake artikel 8 van het EVRM waarbij hij nog aanstipt dat de bestreden beslissing op een stereotiepe wijze naar verzoekers privéleven verwijst. Ten slotte acht hij ook nog artikel 3 van het EVRM geschonden doordat de bestreden beslissing hem op definitieve wijze scheidt van zijn kind en minstens zijn toenaderingspogingen met zijn kind bemoeilijkt.

3.3.2.5.1. Verzoeker voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om aan te tonen dat hij een gezinsleven leidt dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont echter op geen enkele concrete wijze aan dat hij een dergelijk gezinsleven leidt. Verzoeker voert zelf aan in het verzoekschrift dat de relatie met zijn vroegere vriendin getroebleerd is en dat hij toenaderingspogingen onderneemt met betrekking tot haar kind waarvan hij voorhoudt dat hij de vader ervan is. Voorts wordt zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota helemaal niets bijgebracht dat dit betoog ondersteunt zoals een bewijs van een biologische band of affectieve banden met een kind, zelfs geen minimale indicaties zoals namen van deze vroegere vriendin en haar kind, adres,... Het administratief dossier bevat ook geen aanwijzingen van een gezinsleven met een kind. Integendeel blijkt uit het gestelde in punt 3.3.2.5.2. dat verzoeker verklaard heeft dat hij sedert drie jaar geen band heeft met zijn kind. Derhalve kan geen schending worden weerhouden van artikel 8 van het EVRM en van de belangenafweging die er volgens verzoeker mee gepaard gaat. Vermits helemaal niets voorligt dat verzoekers betoog inzake zijn kind ondersteunt, kan evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM weerhouden worden. Ten slotte, waar verzoeker nog aanstipt dat de bestreden beslissing op een stereotiepe wijze naar verzoekers privéleven verwijst, dient de Raad op te werpen dat hij niet inziet op welke passage van de bestreden beslissing verzoeker doelt. Verzoeker preciseert het niet en het komt niet aan de Raad toe om op dit punt te gaan gissen wat verzoeker precies bedoelt.

3.3.2.5.2. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker bij zijn interceptie door de Leuvense politie op 1 oktober 2017 de kans gehad zijn persoonlijke situatie te duiden. In het administratief verslag van 1 oktober 2017 kan het volgende gelezen worden: *“Zijn verklaringen interpreteren we als volgt: “ (...) Verdachte heeft een vriendin maar deze woont in Londen. Volgens verdachte zou hij een kindje hebben maar heeft sinds drie jaar geen band met het kind. Hij zou naar eigen zeggen op termijn trouwen met zijn vriendin die in Londen woont”.* Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat hij geen kans gekregen heeft om zijn persoonlijke situatie uit de doeken te doen alvorens de bestreden beslissing getroffen werd. Volledigheidshalve voegt de Raad er nog aan toe dat de bestreden beslissing bezwaarlijk een schending kan vormen van artikel 8 van het EVRM voor wat betreft zijn nieuwe relatie als zijn nieuwe vriendin waarmee hij wenst te trouwen zich in Londen bevindt, element dat hij heeft bevestigd tijdens zijn gehoor door de verwerende partij op 2 oktober 2017, zijnde de dag nadat de bestreden beslissing getroffen werd.

3.3.2.5.3. De Raad dient te besluiten dat verzoeker geen belang heeft bij de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met artikel 8 van het EVRM en de verwerende partij oplegt om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel onder meer rekening te houden met het gezins- en familieleven van een onderdaan van een derde land. Immers kan verzoeker slechts nadeel ondervinden van het feit dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn relatie met een vriendin en hun kind indien daadwerkelijk blijkt dat verzoeker met hen een gezinsleven leidt, wat zoals gezegd, nergens uit blijkt. Voorts betoogt verzoeker nergens en toont hij ook niet aan dat zijn gezondheidssituatie van die aard is dat een verwijdering niet kan plaatsgrijpen of dat de verwerende

partij minstens daaromtrent diende te motiveren in de bestreden beslissing. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

Het derde en vierde middelonderdeel zijn niet gegrond.

3.3.2.6. Vermits geen schending voorligt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan geen schending weerhouden worden van artikel 13 van het EVRM.

3.3.2.7. Het enig middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond en derhalve niet ernstig. Aan de tweede schorsingsvoorwaarde is derhalve niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om onderhavige vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. EKKA